

En de wolven huilen ...

Op een druilerige winterdag heb ik een vergadering, bij Natura Artis Magistra, of te wel Artis. Lekker zo in de Plantagebuurt. Het kantoor “de Volharding” ligt midden in de dierentuin. Ik neem een iets langere route langs de lama’s. Ondanks de regen kiezen ze ervoor buiten te lopen. Zichtbaar nat, dat wel. Evenals de enkele bezoeker die zich door het weer niet laat weerhouden.

De vergaderzaal vormt met zijn buitengevel gelijk een onderdeel van het domein van de gieren. Ik zie ze niet vanaf mijn stoel; zij schuilen zeker voor de regen.

De vergadering begint, druk pratend over de ontwikkelingen vergeet je de tijd. Het wordt donker buiten. De laatste bezoekers verlaten de dierentuin, de terreinverlichting dooft. En de wolven huilen.

Dat is een werkomgeving! Met al je zintuigen beleef je die: je ziet, hoort, ruikt en bovenal voel je waarvoor je bezig bent. In marketing termen: het eindproduct raakt je, dat komt binnen in je hart en daar doe je je stinkende best voor.

Is Artis een uniek geval? Natuurlijk is Artis speciaal, maar er zijn vele plekken waar je als simpele kantoormedewerker ook met het “productieproces” kan worden geconfronteerd: musea, ziekenhuizen, bejaardentehuizen, universiteiten, scholen, fabrieken, productiebedrijven etc..

Maar het lijkt alsof we er in de kantooromgeving alles aan willen doen om de afstand tot waar het werkelijk om gaat zo groot mogelijk te maken en juist geen enkele relatie willen leggen:

- anonieme bedrijventerreinen, liefst aan de rand van de stad: dat verhoogt de uitwisselbaarheid, dat is handig voor de bereikbaarheid;
- korte looplijnen binnen het gebouw: van de dienstingang direct naar de werkplek: dat is efficiënt;
- het kantoor op afstand plaatsen: dat zijn minder kostbare m², dat scheelt geld;
- de rijkswerkplek, een standaardplek voor alle ambtenaren want die doen immers het zelfde werk: dat is flexibel en scheelt m²;
- het beheer (europees) uitbesteden: sturen op kengetallen. Grote contracten zijn immers goedkoper;
- een pps, een consortium met nul gevoel voor de organisatie, maar mensen wiens “core-business “ het is. Dat scheelt een hoop sores.

En in deze context maken we ons druk over productiviteit en tevredenheid van de kantoormedewerker? Is dit niet getut in de marge, rommelen aan de laatste 20%, terwijl de basis 80% ontbreekt? Wordt de mens niet productiever als hij gelukkiger is? Werkt de mens niet prettiger als hij ziet waar hij het voor doet? Wordt de mens niet blijer als hij uit kantoor komend in een aangename omgeving stapt? Wordt de mens niet vrolijker als hij ook eens kan afwijken van wat voor hem bedacht is?

Ik wil huilen, huilen zoals de wolven. De huil van de wolf is geen huil, het is een “howl”: een roep, een kreet, een oerkreet, de echo van het hart:

Verbinden, verbinden, verbinden.....

verbinden met het hart van omgeving tot en met werkplek, van mensen voor mensen.

Nora van Klingeren,
hulp in de bedrijfshuishouding

